

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **L. M.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2015, č. j. KrÚ 63605/2015/ODSH/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 7. 12. 2016, č. j. 61 A 20/2016 – 66,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2015, č. j. KrÚ 63605/2015/ODSH/13 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubice, ze dne 15. 6. 2015, č. j. OSA/P-177/15/D/32, jímž byl žalobce uznán vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť porušil jinou povinnost stanovenou zvláštním právním předpisem, konkrétně povinnost stanovenou ustanovením § 94a odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), protože do pěti

pracovních dnů od nabytí právní moci rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje č. j. OD 30/14-19/67.1/14006/Rg (které nabylo právní moci dne 2. 1. 2015), jímž bylo potvrzeno uložení sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců, neodevzdal věcně a místně příslušnému správnímu orgánu svůj řidičský průkaz. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 10 000,- Kč.

[2] V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný popsal průběh správního řízení, přičemž zdůraznil, že po proběhnuvším jednání správní orgán obdržel od zástupce účastníka řízení podání prostřednictvím e-mailu se zaručeným elektronickým podpisem, v němž se odvolával na to, že bylo vydáno usnesení o odkladu výkonu rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou; na předložené plné moci však absentoval podpis zmocnitele. Proto byl zástupce vyzván k odstranění vad podání (doplnění podpisu na plné moci), s poučením, že v případě, že nedojde k nápravě, nebude správním orgánem považován za zástupce žalobce. Zástupce na tuto výzvu nereagoval. Správní orgán poté zaslal přímo žalobci poučení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal odvolání prostřednictvím zástupce (M. V., bytem D. P., P.), přičemž předložená plná moc již měla všechny náležitosti. Odvolání však bylo blanketní, proto správní orgán vyzval zástupce k odstranění vad tohoto podání, na což však zástupce nereagoval, pouze doložil originál plné moci.

[3] Žalovaný konstatoval, že pokud není v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Proto obecně přezkoumal postup správního orgánu prvního stupně, přičemž se s jeho závěry ztotožnil. Pokud jde o rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, kterým bylo vyhověno žádosti žalobce o odklad výkonu rozhodnutí z listopadu 2013, tak toto rozhodnutí odkládalo výkon rozhodnutí do doby, než v dané věci rozhodne Krajský soud v Ústí nad Labem, který tak učinil rozsudkem ze dne 28. 8. 2014, č. j. 60 A 3/2014 – 62. V souladu s tímto rozsudkem pak Krajský úřad Libereckého kraje ve věci opětovně rozhodl, a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 1. 2015. Ohledně výše uložené sankce žalovaný konstatoval, že ta byla uložena na spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí, s její výší se ztotožnil.

[4] Žalobce v **žalobě** namítal, že správní orgán pochybil, pokud nepřihlížel k podání, které mu zaslal jeho zástupce. Pokud měla plná moc vady, měl jeho osobně správní orgán vyzvat k odstranění vad podání. Další pochybení spatřuje v tom, že nebyl vyzván k odstranění vad blanketního odvolání. K věci samé uvedl, že podle jeho názoru neměl povinnost odevzdat řidičský průkaz, neboť bylo následně vydáno usnesení o odkladu výkonu rozhodnutí, které má účinky ex tunc. Nebylo tedy nutné, aby odevzdával na „několik dnů“ svůj řidičský průkaz, když bylo zřejmé, že správní orgán následně vydá usnesení o odkladu výkonu rozhodnutí. Výrok rozhodnutí je neurčitý, neboť není zřejmé, za jaké období byl trestán a zda nebyl trestán opakovaně. Výše sankce nebyla dostatečně odůvodněna, když se odkazovalo na předchozí protiprávní jednání téhož typu, avšak nepřihlédlo se k tomu, že předmětné rozhodnutí, kterým byl „dříve“ za identický skutek pokutován, nabylo právní moci dne 2. 2. 2015, tedy později, než žalobci vznikla sama povinnost řidičský průkaz odevzdat dne 9. 1. 2015. Předmětné jednání nadto neohrožuje zákonem chráněný zájem, neboť policisté vždy lustrují řidiče, zda je držitelem řidičského oprávnění. Samotné držení takového řidičského oprávnění tedy nebylo žalobci v ničem prospěšné. V neposlední řadě namítal, že nebyl dostatečně vymezen úsek předmětného trvajícího deliktu, za který je trestán, zejména když v době rozhodování správního orgánu prvního stupně byl usnesením odložen výkon rozhodnutí, kterým mu byla uložena sankce zákazu činnosti. Případné doručování na adresu jinou, než adresu trvalého pobytu žalobce, nemohlo vyvolat právní účinky, neboť předmětná plná moc byla omezena na veškeré úkony, mimo doručování písemností.

pokračování

[5] V **napadeném rozsudku** ze dne 7. 12. 2016, č. j. 61A 20/2016 – 66, krajský soud žalobu zamítl. Soud nejprve podrobně zrekapituloval průběh správního řízení a obsah správního spisu. Vyšel z toho, že dne 2. 1. 2015 nabylo právní moci rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 15. 12. 2014, kterým byla žalobci uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Do 5 pracovních dnů od nabytí právní moci rozhodnutí žalobce řidičský průkaz neodevzdal příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností. Pokud se žalobce dovolával usnesení o odkladu vykonatelnosti rozhodnutí, tak to se týkalo předchozího řízení, tj. bylo vyčerpáno dne 11. 9. 2014, kdy nabyl právní moci rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 8. 2014, č. j. 60 A 3/2014 – 62, kterým bylo předchozí rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Odložení výkonu rozhodnutí nadto nemůže mít vliv na zákonnou povinnost odevzdat řidičský průkaz ani v případě, že by důvodem odložení výkonu rozhodnutí byl soudní přezkum aktuálního rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno rozhodnutím správního orgánu I. stupně (tj. v daném případě rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 15. 12. 2014). Pokud jde o časové vymezení přestupku ve výroku rozhodnutí, ten byl vymezen dostatečně určitě začátkem povinnosti žalobce odevzdat řidičský průkaz. Na této povinnosti žalobce přitom ničeho nemění ani to, že žalobce následně dosáhl odložení vykonatelnosti rozhodnutí, jak ostatně výslovně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 7 As 21/2016. Ohledně plné moci vystavené ve prospěch M. V. se soud ztotožnil s postupem správního orgánu, který ji vyzval k odstranění vady plné moci; pokud ta na výzvu nereagovala, nemohl s ní správní orgán jednat. Posléze podané odvolání touto zmocněnkyní, s předloženou řádnou plnou mocí, bylo blanketní; pokud správní orgán tuto osobu poučil, aby toto odvolání doplnila, jednalo se o zcela nadbytečný postup, neboť jak je soudu známo z jeho rozhodovací činnosti, jedná se o osobu, která v takových řízeních vystupuje opakovaně, tudíž své povinnosti dobře zná. Jestliže byla výzva zaslána přímo zmocněnkyní žalobce, a to přesto, že plná moc byla formulována na celé správní řízení mimo doručování, nedošlo tedy k procesní vadě řízení. Správní řád nadto správnímu orgánu ukládá povinnost doručovat zástupci účastníka řízení, s výjimkou případů, kdy má zastoupený v řízení něco osobně vykonat; pokud by správní orgán doručoval přímo žalobci, mohl by ten naopak dovozovat porušení svých procesních práv. Předmětné omezení plné moci je nadto v rozporu se smyslem udělení plné moci, neboť zastoupení má sloužit ke zrychlení a přehlednosti vedení správního řízení. Soud dále dospěl k závěru, že správní rozhodnutí jsou dostatečně a náležitě odůvodněna, zvláště když se správní orgány zabývaly námitkami uplatněnými v podání paní V., která v dané době nedisponovala řádnou plnou mocí. Soud rovněž nepřisvědčil námitce, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné z důvodu litispendence nebo překážky rei iudicata, když výrok rozhodnutí obsahuje časové vymezení skutku, přičemž spáchání tohoto přestupku je třeba považovat za jeden trvající skutek až do sdělení o zahájení správního řízení. V předchozím správním řízení byl skutek vymezen odlišnou datací (povinnost odevzdat řidičský průkaz do 7. 2. 2014). Nelze rovněž přisvědčit žalobci, že neodevzdání řidičského průkazu nenaplnuje škodlivost jednání pro společnost, neboť zpravidla již samotné naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku v sobě zahrnuje naplnění materiálního znaku. Odůvodnění výše sankce soud považoval rovněž za dostatečné.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost. V doplnění doručenému Nejvyššímu správnímu soudu dne 9. 3. 2017 uvedl, že došlo ke zkrácení jeho práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, neboť správní orgán neakceptoval písemné vyjádření jeho zástupce, a to jen proto, že zástupce nedoložil své zástupčí oprávnění. Za této situace však měl správní orgán vyzvat přímo stěžovatele k doložení řádné plné moci. Zvláště když zástupce neměl oprávnění k zastupování v oblasti doručování. Jeho práva byla

dále poškozena tím, že mu nebyla zaslána výzva k doplnění odvolání. Nelze přitom akceptovat závěr soudu, že výzva nebyla nutná, pokud zvolený zástupce procesní předpisy podle názoru soudu dostatečně ovládá. Doručovat ostatně správní orgány neměly zmocněnkyni, ale přímo stěžovateli, neboť podle plné moci nebyla zástupkyně zmocněna k doručování pošty. Na věc nemohlo dopadat ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu, neboť to se má vztahovat pouze na případy, kdy zmocněnec má takový rozsah zmocnění, které umožňuje takové doručování. Pokud by správní orgány doručovaly přímo stěžovateli, přispělo by to k rychlosti řízení, neboť ten si (na rozdíl od své zástupkyně) poštu pravidelně vyzvedává, přičemž se stěžovatel snažil využít odbornosti této zmocněnkyně. Stěžovatel dále tvrdil, že nemohl být potrestán, neboť v mezidobí správní orgán vydal rozhodnutí o odkladu výkonu rozhodnutí, které má podle jeho názoru právní účinky ex tunc. V neposlední řadě rovněž namítal, že absentuje dostatečné vymezení doby trvání deliktu, když výrok neobsahuje stanovení jeho konce. Ani z napadeného rozsudku přitom není zřejmé, kdy mu bylo sděleno obvinění, které má podle názoru soudu představovat konec tohoto deliktu. Za období, po které měl být trestán, má být považováno období tří měsíců ode dne počátku trvání přestupku, neboť v opačném případě by se jednalo o užití analogie v neprospěch pachatele.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil v podání ze dne 20. 3. 2017, v němž se plně ztotožnil se závěry krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky ustanovení § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek takovými vadami netrpí a že kasační stížnost **není důvodná**.

[10] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že po skončení ústního jednání dne 8. 4. 2015 byla správnímu orgánu I. stupně elektronicky doručena plná moc udělená stěžovatelem zmocněnkyni M. V., nar. X, přičemž na plné moci chyběl podpis zmocnitele. Spolu s plnou mocí bylo předloženo vyjádření obsahující námitku odkladu výkonu rozhodnutí o přestupku, jímž byla stěžovateli udělena sankce zákazu řízení všech motorových vozidel, a dále námitku litispence bez bližší specifikace. S ohledem na to, že plná moc neobsahovala veškeré náležitosti, vydal správní orgán I. stupně podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu výzvu k odstranění uvedené vady podání ve lhůtě do 5 dnů s poučením, že do doby splnění uvedené podmínky nebude možné M. V. považovat za zmocněnkyni žalobce. Jelikož tato výzva byla doručována na elektronickou adresu, avšak její přijetí nebylo řádně potvrzeno, byla výzva doručena prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu trvalého bydliště M. V.. Protože plná moc nebyla řádně doplněna, nebylo s M. V. jednáno do vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně jako se zmocněnkyní žalobce. Následně bylo proto přímo stěžovateli zasláno poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu o tom, že má možnost před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a dále, že má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy a činit návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Uvedené poučení bylo stěžovateli doručeno do jeho vlastních rukou prostřednictvím držitele poštovní licence dne 29. 5. 2015. Po marném uplynutí lhůty bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dne 30. 6. 2015 bylo

pokračování

správnímu orgánu I. stupně doručeno odvolání stěžovatele podané zmocněnkyní M. V., která doložila elektronicky plnou moc, na níž je uveden podpis zmocnitele. Jednalo se o blanketní odvolání. Dne 8. 7. 2015 byla správnímu orgánu I. stupně doručena prostřednictvím držitele poštovní licence plná moc udělená stěžovatelem M. V., která obsahovala podpis stěžovatele jako zmocnitele. Tato plná moc byla udělena pro zastupování ve správním řízení v plném rozsahu včetně řízení odvolacího, mimo doručování písemností. Stěžovatel byl výzvou k odstranění vad podání podle § 37 odst. 3 a § 82 odst. 2 správního řádu, ze dne 1. 7. 2015 vyzván k doplnění podání (odvolání), a to ve lhůtě do 5 dnů ode dne doručení této výzvy, když ta byla doručena zmocněnkyni žalobce prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu jejího trvalého pobytu. Tato výzva byla uložena po zanechání poučení dne 3. 7. 2015 a dne 15. 7. 2015 byla vložena do schránky adresáta, tedy zmocněnkyně stěžovatele. S ohledem na to, že odvolání nebylo žádným způsobem doplněno, rozhodl žalovaný jako odvolací správní orgán ve věci napadeným rozhodnutím, přičemž toto rozhodnutí bylo z důvodu opatrnosti, jak uvedeno v textu žalovaného rozhodnutí, doručováno jak na adresu zmocněnkyně žalobce, tak na adresu žalobce prostřednictvím držitele poštovní licence.

[11] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit tvrzení stěžovatele, že správní orgán prvního stupně pochybil, když zpočátku nejednal meritorně s paní M. V. Tato paní totiž správnímu orgánu prvního stupně dne 8. 4. 2015 nepředložila řádnou plnou moc. Za dané situace tedy nemohla jednat jménem a na účet stěžovatele jako jeho přímý zástupce, ale vystupovala naopak svým jménem a na svůj účet, přičemž pouze tvrdila, že je zástupkyní stěžovatele. Správní orgán prvního stupně proto postupoval správně, pokud paní V. vyzval k odstranění vad jejího podání; tj. fakticky k vyjasnění, zda jedná jako řádně zplnomocněná zástupkyně (což měla prokázat), nebo zda jedná jménem svým, přičemž správní orgán své stanovisko srozumitelně vysvětlil ve výzvě ze dne 13. 4. 2015. Výzvu správně zaslal paní V., neboť ta v daný okamžik nebyla řádným zástupcem stěžovatele, ale osobou jednající svým jménem a na svůj účet; a to bez ohledu na znění plné moci, která nebyla podepsána, tudíž nestvrzovala vůli stěžovatele nechat se zastoupit paní V. Nebyl proto důvod výzvu zasílat přímo stěžovateli, jelikož bylo nutné vyjasnit tehdejší procesní postavení paní V., která se domáhala toho, že je zástupkyní stěžovatele, avšak neprokázala se příslušným zplnomocněním. Jak ostatně bylo uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 34/2016 - 35, *„k odstranění vad plné moci či pochybností o jejím udělení: „(...) je primárně vhodné vyzvat zmocněnce.“*

[12] Správní orgán se nadto jejím podáním ze dne 8. 4. 2015 fakticky zabýval, neboť se v odůvodnění rozhodnutí ze dne 15. 6. 2015 vyjádřil k jediné řádně odůvodněné a blíže osvětlené námitce uvedené v tomto podání, a to že bylo vydáno usnesení o odkladu vykonatelnosti rozhodnutí. Pro stěžovatele nemohl být procesní postup správního orgánu překvapivý, neboť jemu osobně následně zaslal poučení dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, v němž nebyla uvedena poznámka o tom, že by stěžovatel byl zastoupen paní V. – pokud tedy stěžovatel chtěl postupovat tak, aby mu správní orgány doručovaly písemnosti, přičemž on se chtěl následně radit s paní V., které měla následně ve správním řízení vystupovat, měl tak učinit a měl si s ní ujasnit zastoupení a doložení řádné plné moci. Nemůže tedy tvrdit, že se ze strany správního orgánu prvního stupně nemohl nic dozvědět a že nemohl na situaci adekvátně reagovat.

[13] K námitce stěžovatele, že byla porušena jeho procesní práva tím, že jej správní orgán řádně nepoučil o tom, jaké následky bude mít nedoplnění odvolání o odvolací důvody, Nejvyšší správní soud uvádí, že v rozsudku ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015 – 59, Nejvyšší správní soud dospěl k právnímu závěru, že *„správní orgán má povinnost poučit účastníka řízení o následcích neodstranění vad odvolání spočívajících v absenci odvolacích důvodů (ve výzvě dle § 37 odst. 3 správního řádu), pokud to odůvodňují osobní poměry účastníka řízení.“* Tento závěr však neplatí absolutně a je nutné

přihlédnout k okolnostem daného případu. Jak však bylo v tomto rozsudku Nejvyšším správním soudem vysvětleno, je při posuzování splnění poučovací povinnosti správním orgánem nutné zvážit znalosti a schopnosti účastníka řízení, resp. jeho zmocněnce. Pokud zmocněnec ve stejné pozici vystupuje v typově obdobných řízeních týkajících se protiprávního jednání na úseku dopravy, je nutné dovodit, že je dostatečně znalý ohledně procesních předpisů, že není nutné jej o všem naprosto přesně a zcela vyčerpávajícím způsobem poučovat. Shodně se Nejvyšší správní soud k obdobné otázce již vyjádřil v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 – 36, kde konstatoval: „*Pokud se účastník správního řízení nechá zastupovat osobou, která vystupuje jako obecný zmocněnec v typově obdobných správních řízeních opakovaně, nemůže s úspěchem namítat, že z výzvy, aby doplnil, nebo se podaným blanketním odvoláním domáhá, a co navrhuje, nepochopil, že má doplnit odvolací důvody, a jaké dopady bude mít nesplnění této výzvy.*“

[14] O tom, že se mělo v případě paní V. jednat o osobu práva znalou zejména v oblasti správního trestání, ostatně vypovídá i samotná argumentace stěžovatele uplatněná v kasační stížnosti, v níž vysvětluje rozsah jejího zástupčího oprávnění, když poukazuje na to, že on si poštu přebírá pravidelně, ale neumí jednat se správními orgány, proto si vybral paní V., která toto ovládá, ale která si s ohledem na svůj životní styl poštovní zásilky nepřebírá. Jestliže navíc správní orgán prvního stupně v posuzované věci doručoval výzvu tehdejší zástupkyni stěžovatele (bez ohledu na znění plné moci, tedy i kdyby Nejvyšší správní soud přisvědčil námitce stěžovatele, že jeho procesní postup spočívající v omezení plné moci měly správní orgány bez dalšího akceptovat), nelze hovořit o porušení procesních práv stěžovatele, neboť stěžovateli, resp. jeho zástupkyni, se fakticky dostala informace o tom, že odvolání je potřebné doplnit, jinak bude odvolací orgán postupovat v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu.

[15] K samotné procesní strategii stěžovatele a rozsahu jím podepsané plné moci, která byla omezena tak, že zástupce není oprávněn k doručování písemností, musí Nejvyšší správní soud uvést, že takový přístup považuje za zjevně obstrukční, zneužívající a šikanózní.

[16] Nejvyšší správní soud nemá sebemenších pochyb o tom, že se v tomto případě jednalo o procesní strategii snažící se vytvořit procesní past. Pokud by totiž správní orgán prvního stupně přehlédl, že plná moc doručená dne 8. 4. 2015 nebyla stěžovatelem podepsána, bylo by následně namítáno, že správní orgán jednal s někým, kdo k tomu nebyl řádně oprávněn. Za další procesní past Nejvyšší správní soud považuje samotné omezení plné moci tak, že neopravňuje zmocněnce k doručování od správních orgánů. Samotný stěžovatel ve své kasační stížnosti totiž nepopírá, že volba zmocněnkyně byla provedena z toho důvodu, že hodlal využít jejích „právních znalostí“ při styku se správními orgány, avšak zároveň věděl o tom, že doručování takové osobě z důvodu jejího životního stylu, kdy zmocněnkyně žije v B. a v P., bude prakticky nemožné. Tedy zjevně si „vybral“ zástupce, u něhož dopředu věděl, že mu bude obtížné (či spíše nemožné) doručovat. Nejvyšší správní soud v obecné rovině nepochybně umožňuje možnost účastníka řízení omezit plnou moc pouze na některé úkony (viz ustanovení § 33 odst. 2 písm. a) správního řádu), na druhou stranu však nemůže aprobovat zjevně účelový postup, kdy účastník řízení si zvolí zástupce, o němž dopředu ví, že bude pro správní orgány nekontaktní, přičemž omezí plnou moc tak, aby z rozsahu zmocnění vyloučil doručování, a to vše v souladu se zjevnou obstrukční strategií; pokud by totiž správní orgány postupovaly jiným způsobem, tj. doručovaly by pouze stěžovateli osobně, ihned by stěžovatel zřejmě namítal, že ze strany správních orgánů došlo k porušení kogentního ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu, podle kterého „*S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.*“ Nejvyšší správní soud proto tuto strategii označuje za zjevně zneužití procesního práva, kterému nemůže poskytnout právní ochranu.

pokračování

[17] Pokud se stěžovatel dovolával toho, že nemohl naplnit znaky přestupku, jelikož v době rozhodování správních orgánů bylo vydáno rozhodnutí o odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o zákazu řízení, musí Nejvyšší správní soud odkázat na rozsudek tohoto soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 As 21/2016 – 33 (který je stěžovateli ostatně znám, neboť v tomto řízení byl rovněž v pozici žalobce), kde bylo uvedeno, že „*usnesením Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 27. 2. 2014, č. j. 17295/2014, byl pouze odložen výkon rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, ze dne 19. 11. 2013, č. j. 90364/2013, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, § 125c odst. 1 písm. e) bod 2 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena sankce (pokuta) ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Usnesení Magistrátu města Jablonce nad Nisou o odkladu ze dne 27. 2. 2014 nejen pro svůj termín vydání, ale především pro svou povahu, nemohlo zpětně ničeho změnit na tom, že stěžovatel porušil svou zákonnou povinnost stanovenou mu v ust. § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu, pokud do dne 7. 2. 2014 neodevzdal svůj řidičský průkaz, a že tak naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 46 odst. 1 zákona o přestupcích. Aby se stěžovatel tohoto přestupku nedopustil, měl správně ke dni 7. 2. 2014 vrátit svůj řidičský průkaz a posléze měl v návaznosti na usnesení o odkladu možnost případně požádat o jeho zpětné vydání. Takto ale stěžovatel nepostupoval. Naopak se rozhodl porušit poukazované ustanovení zákona o silničním provozu. Zcela po právu byl proto uznán vinným ze spáchání nyní posuzovaného přestupku.*“

[18] Ve vztahu k poslední námitce stěžovatele, že výrok správního rozhodnutí nedostatečně specifikuje časový úsek, v rámci něhož se měl dopustit protiprávního jednání, je nutné rovněž odkázat na výše citovaný rozsudek, v němž ve vztahu k téže námitce bylo vysvětleno, že „*na uvedeném ničeho nemění ani stěžovatelova obsáhlá argumentace a předestíraný výklad k charakteru protiprávního jednání stěžovatele, mající formu trvajících deliktů. Z napadených rozhodnutí správních orgánů i z rozsudku krajského soudu zcela správně vyplývá, že formální i materiální znaky posuzovaného přestupku stěžovatele byly naplněny. Jak již bylo uvedeno, stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku, kterého se dopustil tím, že nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 19. 11. 2013, č. j. 90364/2013 (která nastala dle doložky právní moci dne 31. 1. 2014), nejpozději do dne 7. 2. 2014 neodevzdal řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu s rozšířenou působností. Okolnost, že nezákonné jednání stěžovatele trvalo i dále po tomto termínu, tedy že stěžovatel svůj řidičský průkaz neodevzdal ani později (jedná se svou povahou o trvalý delikt), je z hlediska zákonnosti výroku o vině stěžovatele bezvýznamná. Je tomu tak proto, že jednání, které bylo stěžovateli kladeno za vinu, bylo nesporně prokázáno. Ostatně ani stěžovatel nijak nerozporoval okolnost, že dne 7. 2. 2014 uplynula zákonná lhůta k odevzdání jeho řidičského průkazu, ani to, že jej k tomuto dni neodevzdal příslušnému obecnímu orgánu s rozšířenou působností.*“

Skutkové i právní vymezení stěžovatelem spáchaného skutku je dostačující a odpovídá i předestřené judikatuře (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 39, dostupný na www.nssoud.cz). Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je především to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. Ze shora uvedeného zcela nepochybně vyplývá, že stěžovatel byl postižen jen za to, že nesplnil svou zákonnou povinnost nejpozději dne 7. 2. 2014, tedy ve lhůtě stanovené zákonem (§ 94a odst. 2 zákona o silničním provozu). Takto formulovaný výrok rozhodnutí správního orgánu je dostatečně konkrétní a plně vyhovuje všem požadavkům na něho kladeným.“

[19] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel v projednávané věci nebyl trestán za to, že svůj řidičský průkaz neodevzdal nejpozději dne 7. 2. 2014, ale že jej neodevzdal nejpozději dne 9. 1. 2015. Jednalo se tedy zjevně o nové protiprávní jednání stěžovatele, který opakovaně nerespektoval rozhodnutí správních orgánů, na jejichž základě měl odevzdat svůj řidičský průkaz. Na věci přitom ničeho nemění to, že prvotním podkladem pro konstatování povinnosti odevzdat řidičský průkaz je rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 19. 11. 2013, přičemž v návaznosti na následné přezkumné rozhodování ve věci vznikla stěžovateli znovu právní povinnost odevzdat svůj řidičský průkaz, kterou však zjevně nerespektoval.

[20] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu